

защицаваме и се отправихъ къмъ Западний му край за манастира св. Богородица за да си починатъ. Помежду тѣхъ бѣхъ и тоноветѣ имъ като се чуваше отъ уста въ уста и думаше, че единъ топъ немогли да го отърватъ отъ Турцитѣ и останалъ въ тѣхни рѣцѣ въ врѣме на битката, а другъ самъ видѣхъ поврѣденъ, който нѣмаше пѣкой отъ потребността му и бѣхъ ступени. Щомъ измина войската, людѣтъ различно зехъ да говорятъ, дѣто измежду имъ се прѣсна и разнесе единъ слухъ, че и тукъ войската нещѣла да сѣди, а ще заминува за Балкана, та венчки потеглихъ за Шипка. Азъ като се колебахъ още да ли да трѣгна или не, но като зехъ да приказватъ пѣкой момчета отъ Ст.-Загора каквото: Иванъ Станчовъ, Йорги Косевъ изъ Матеогларъ и други, че е опасно тукъ за стоење, тѣй като войската и тукъ се пенанма да противостои на турцитѣ, които страшно еи тукъ да ги не нападнатъ, поплашихъ се та се опжитихъ най-сѣтнѣ съ тѣхъ изъ пжтѣтъ за къмъ Шипка. Часѣтъ бѣше около 5—5¹/₂ въ най-годѣмий пекъ, гдѣто на пжтѣтъ растоинето му отъ Казанлъкъ до балкана не бѣше по-вече отъ 2¹/₂ часа пѣша; но като неѣли и непочинали, а още и поуплашени, пжтѣтъ ни никакъ не спореше, та минахме прѣзъ Хасовската кория и надъ нея сжищото турско село, поразхладохме се изъ сѣнкитѣ ѳ, та си продължавахме пжтѣтъ. По пжтя надъ Хаса, кога зехме да приближаваме Шипка, на много хора бѣхъ дотѣгнали пушкитѣ отъ старата рждива система да ги носятъ на рамената си, та ги захвъргвахъ, като тояги по пжтя, а пакъ мнозина други ги земахъ, поносвахъ, и като имъ дотѣгнахъ, захущвахъ ги пакъ на земята, като виждахъ, че за нищо немогатъ да имъ послужатъ вече. Приближихме Шипка часа кждѣ 9¹/₂ влѣзохме вътрѣ, тукъ тамъ попитахме за кжца да привуцоваме, случи ся та ни пустиахъ въ една махла близо до една чупма и близо до пжтя. Тамъ въ него дворъ влѣзохме много фамилий: Попъ Иванъ, братъ му попъ Доню, Диню, и Пенку попъ Стоиновъ, даскала Злати Геновъ, Петръ Тоновъ и много други още дордѣ се напълни двора. Посѣдѣхъ малко и излѣзохъ